

REBECCA YARROS

TROTSEER
HET DUISTER.

ONYX
STORM

DOOR DUISTERNIS GESMEED

‘Een absolute romantasy-sensatie.

Yarros brengt de ware opvolger van *Harry Potter*, die dezelfde toewijding oproept als de *Hunger Games*-serie.’

— *The Guardian* over *Een ijzeren vlam*

Rebecca Yarros

Door duisternis gesmeed

FOURTH WING-SERIE – DEEL 3

Vertaling Mandy van Oirschot, Kyra Ivens en Marjolijn Huiberts

Z&K

UITGEVERIJ ZOMER & KEUNING

ISBN 9789020554113

ISBN e-book 9789020554137

ISBN audiobook 9789020558326

NUR 334

Copyright Nederlandse vertaling © 2025 Uitgeverij Zomer & Keuning

Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Copyright © 2025 Rebecca Yarros

Oorspronkelijk gepubliceerd in het Engels onder de titel *Onyx Storm* door Red Tower Books, een imprint van Entangled Publishing, LLC, VS.

Deze uitgave kwam tot stand dankzij bemiddeling van Marianne Schönbach Literary Agency B.V., Amsterdam.

Vertaling Mandy van Oirschot, Kyra Ivens en Marjolijn Huiberts

Omslagontwerp Villa Grafica

Omslagbeeld Bree Archer en Elizabeth Turner Stokes

Landkaart Melanie Korte

Auteursfoto Katie Marie Seniors

www.zomerenkeuning.nl

www.rebeccayarros.com

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Voor iedereen die niet bij het populaire clubje zit,
iedereen die betraapt wordt met een boek onder zijn tafeltje,
iedereen die nooit wordt uitgenodigd, erbij hoort
of zichzelf ergens in terugziet.
Trek je vliegoutfit aan. We gaan op onze draken vliegen.

Het veiligstellen van Basgiath en de schilden heeft ons flink gekost, waaronder het leven van generaal Sorrengail. Een gewijzigde strategie is vereist. Het is in het grootste belang van ons rijk een bondgenootschap met Poromiel te sluiten, al ware dit maar tijdelijk.

—

Terugggevonden correspondentie van generaal Augustine Melgren aan
Zijne Majesteit de Koning Tauri

PROLOOG

Waar gaat hij in Maleks naam naartoe? Ik haast me door de tunnels onder het kwartier en probeer hem te volgen, maar de nacht is als de ultieme schaduw en Xaden gaat naadloos op in de duisternis. Als onze drakenband er niet was om me in zijn algemene richting te wijzen en er niet op sporadische wijze magiërlichten verdwenen, had ik nooit gedacht dat hij zich ergens recht voor me verholen hield.

De angst houdt me met een ijzige vuist in zijn greep en mijn voetstappen worden wankel. Vanavond had hij zich kalm gehouden, met Bodhi en Garrick als zijn bewakers, terwijl wij wachtten op nieuws over Sawyers verwonding, na de strijd die ons bijna Basgiath kostte, maar er valt niet te zeggen waar hij nu mee bezig is. Als ook maar iemand de vage, aardbeirode cirkels rondom zijn irissen ziet, wordt hij gearresteerd – en waarschijnlijk geëxecuteerd. Volgens de teksten die ik heb gelezen, horen ze te vervagen in deze fase, maar wat kan er voor die tijd in vredesnaam zó belangrijk zijn dat hij het risico wil lopen om ontdekt te worden?

Het enige logische antwoord zorgt voor een rilling over mijn ruggengraat, die niets te maken heeft met de kou van de stenen doorgang die tot in mijn sokken doorsijpelt. Ik had niet genoeg tijd voor laarzen of zelfs maar mijn pantser nadat het klikje van een dichtgaande deur me uit mijn rusteloze slaap had ontwaakt.

‘Geen van beide wil antwoord geven,’ zegt Andarna. Ik ruk de deur naar

de overdekte brug open, op hetzelfde moment dat eenzelfde deur aan de overkant dichtvalt. Was hij dat? *'Sgaeyl is nog steeds... toornig, en Tairn ruikt zowel naar woede als verdriet.'*

Begrijpelijk, om redenen waar ik mezelf nog niet over wil laten piekeren, maar onhandig.

'Wil je dat ik nog aan Cuir of Chradh vraag -' begint ze.

'Nee. Ze hebben alle vier hun slaap hard nodig.' Zodra het ochtend is, zijn we ongetwijfeld weer op patrouille voor mogelijk achtergebleven venin. Met onzekere stappen steek ik de vrieskoude lengte van de brug over en ik verschiet van het uitzicht achter de ramen. Eerder was het nog warm genoeg voor donderstormen, maar nu valt de sneeuw naar beneden in een dik gordijn dat het ravijn bedekt dat het kwartier van de hoofdcampus van Basgiath scheidt. Mijn borst trekt samen en een verse golf van schijnbaar eindeloze tranen dreigt in mijn pijnlijk opgezwollen ogen te prikken.

'Het is ongeveer een uur geleden begonnen,' zegt Andarna voorzichtig.

De temperatuur is de afgelopen uren almaar gedaald sinds... *Niet aan denken.* Mijn volgende ademhaling is trillerig en ik duw alles wat ik niet aankan in een keurig, mentaal, vuurbestendig vakje en stop dat ergens diep binnen in me.

Het is te laat om mam te redden, maar ik laat Xaden verdomme zichzelf niet de dood in werken.

'Je mag best rouwen,' zegt Andarna ter herinnering als ik de deur naar het Genezerskwartier opentrek en de drukke hal in loop. Er liggen gewonden in alle uniformkleuren langs de zijkanten van de stenen tunnel en genezers snellen de ziekenboegdeuren in en uit.

'Als ik me laat opgaan in ieder verlies, dan heb ik nergens anders meer tijd voor.' Die les heb ik de afgelopen achttien maanden maar al te goed geleerd. Ik kom voorbij een stel klaarblijkelijk bedwelmden infanteriecadetten en loop door een inmiddels uitgebouwde ziekenboeg, op zoek naar een duister waas. Dit deel van het kwartier heeft geen schade opgelopen, maar het stinkt er desondanks naar zwavel en as.

'Moge je moeder nooit vergeten worden! Op generaal Sorrengail, de vlam van Basgiath!' roept een van de derdejaars uit. Mijn maag trekt samen en ik treed voorwaarts zonder reactie.

Als ik de hoek nader en die omsla, zie ik gedurende een haperende hartslag dat een duistere vlek de rechterkant van de muur verhuult, waarna

de trap naar de ondervragingsruimte in het zicht komt, geflankeerd door twee versufte bewakers. De schaduwen glippen over de treden.

Fuck. Meestal vind ik het geweldig om gelijk te krijgen, maar in dit geval had ik anders gehoopt. Ik reik naar Xaden in mijn hoofd, maar er is alleen een dikke muur van koele onyx.

Ik moet langs die bewakers zien te komen. Wat zou Mira doen?

‘Zij zou jouw luitenant al hebben afgemaakt en vol zelfvertrouwen die keuze hebben gemaakt,’ antwoordt Andarna. *‘Jouw zus is het soort rijder dat eerst actie onderneemt en dan pas vragen stelt.’*

‘Dat helpt niet.’ Het weinige dat ik als avondeten ophad, dreigt naar boven te komen. Andarna heeft gelijk. Mira vermoordt Xaden als ze erachter komt dat hij van de aarde heeft afgetapt, ongeacht de omstandigheden. Maar zelfvertrouwen? Dat is geen slecht idee. Ik verzamel elk grammetje arrogantie dat ik kan opbrengen of inbeelden, recht mijn schouders, hef mijn kin en stap op de bewakers af, en bid dat ik er stabielier uitzie dan ik me voel. *‘Ik moet een woordje spreken met de gevangene.’*

De twee mannen kijken elkaar vluchtig aan en dan schraapt de langere aan de linkerkant zijn keel. *‘We hebben bevelen van Melgren om niemand deze trap te laten afdalen.’*

‘Zeg eens...’ Ik kantel mijn hoofd en sla mijn armen over elkaar alsof ik ben beladen met elke dolk die ik bezit... of in ieder geval iets aan mijn voeten heb. *‘Als de man die rechtstreeks verantwoordelijk is voor de dood van jouw moeder slechts een trap bij je vandaan was, wat zou jij dan doen?’*

De kleinere kijkt naar beneden, waardoor de snee onder zijn oor zichtbaar wordt.

‘Het zijn bevelen –’ begint de langere, die naar het uiteinde van mijn in mijn slaap losgeraakte vlecht kijkt.

‘Hij zit achter een vergrendelde deur,’ onderbreek ik hem. *‘Ik vraag jou om even vijf minuutjes de andere kant op te kijken, niet om mij de sleutel te geven.’* Mijn blik schiet regelrecht naar de sleutelring die aan zijn met bloed bevlekte riem hangt. *‘Als het hier om jÓúw moeder ging en zij het hele verdedigingssysteem van het koninkrijk met haar leven had veiliggesteld, beloof ik dat ik jou dezelfde gunst zou verlenen.’*

De langere verbleekt.

‘Goverson,’ fluistert de kleinere. *‘Zij is die bliksemanwender.’*

Goverson gromt en strekt zijn handen langs zijn zij. *‘Tien minuten,’* zegt

hij. 'Vijf voor je moeder en vijf voor jou. We weten goed wie ons vandaag gered hebben.' Hij gebaart met zijn hoofd naar de trap.

Maar dat weet hij níét. Geen van hen is zich bewust van het offer dat Xaden heeft gebracht om de Wijsgeer te doden... hun generaal.

'Bedankt.' Ik begin met bibberende knieën de trap af te lopen en negeer de doordringende geur van natte aarde die naar de buitenranden van mijn zelfbeheersing klauwt. *'Ik kan niet geloven dat hij hierheen is gegaan.'*

'Hij is waarschijnlijk op zoek naar informatie,' merkt Andarna op. *'Ik kan het hem niet kwalijk nemen dat hij wil weten wat hij is.'* Het verlangen in haar stem jaagt me angst aan om meerdere redenen.

'Hij is geen ziellose venin. Hij is nog steeds Xaden. Mijn Xaden,' snauw ik, me vastgrijpend aan het enige waar ik zeker van ben, terwijl ik zwijgend de trap af loop.

'Je weet best wat er gebeurt als je van de aarde aftapt,' waarschuwt ze.

Weet ik dat? Ja. Accepteer ik het? Absoluut niet. *'Als hij zichzelf volledig was kwijtgeraakt, had hij mij vannacht zomaar op elk moment kunnen leegzuigen, al helemaal terwijl ik sliep. In plaats daarvan heeft hij voor onze veiligheid gezorgd en het risico gelopen ontdekt te worden door urenlang aan mijn zijde te blijven. Hij heeft één keer van de aarde afgetapt. De plek waar zijn ziel dan misschien is... geknakt kunnen we heus wel weer repareren.'* Meer durf ik niet toe te geven. *'Ik weet al wat Tairn ervan vindt en het vooruitzicht op ruzie met jullie beide is te vermoeiend, dus sta alsjeblieft, in de naam van alles wat Amari liefsheeft, aan mijn zijde.'*

De rechtstreekse band tussen ons glinstert. 'Oké.'

'Echt?' Ik sta even stil op de trap en druk mijn hand plat tegen de muur om mijn evenwicht terug te vinden.

'Ik ben net zo in het ongewis als hij, en mij vertrouw je ook,' zegt ze. *'Met mij hoeft je verder de strijd niet aan te gaan.'*

O, godenzij dank. Haar woorden dringen door tot in het merg van mijn botten en ik laat mijn hoofd neerhangen van opluchting. Ik had niet beseft hoezeer ik dat wilde horen tot ze het had gezegd. *'Dank je. En jij hebt het grootste recht om te weten waar je vandaan komt, maar ik twijfel niet aan wie je bent.'* Ik loop de laatste treden af met een vaste tred. *'Jij bent de enige die gaat over de keuze om je familie te vinden, en ik ben bang dat Melgren -'*

'Ik heb de venin verschroeid in de strijd,' onderbreekt ze me, in een waas van woorden die samensmelten.

‘Dat... deed je.’ Met gefronst voorhoofd ga ik verder neerwaarts naar de ondervragingscellen. Ik was te zeer in shock door hoe ze eruitzag, hoe haar schubben waren verschoven, om bij de brandende duistere aanwender stil te staan. Voor zover ik weet, hebben we er nooit een zien branden. Tairn had er ook niets over gezegd.

‘Ik moet er al de hele nacht aan denken. Magie voelt anders als ik van kleur verander. Toen ik mijn krachten gebruikte, leek het alsof de venin veranderde, en zodanig verzwakte dat ze blaren kreeg.’ Andarna praat iets langzamer om haar woorden goed te articuleren, maar niet veel.

‘Dan verandert... alles.’ Er klinken gedempte stemmen onder me en ik versnel mijn pas. *‘Het is zeker de moeite waard om eens uit te zoeken.’* Niet dat ik bereid ben Andarna te riskeren door te schreeuwen dat zij misschien wel ons nieuwste wapen kan zijn, al helemaal niet als het gerucht al de ronde gaat dat we op een bondgenootschap met Poromiël uit zijn. Wat is er erger dan leiders die Andarna in gevaar brengen? Alle leiders van het hele Continent die precies hetzelfde willen.

‘Je kunt ertegen vechten zoveel je wilt, maar die krachten die door haar aderen stromen?’ hoont Jack. Zijn woorden klinken steeds duidelijker naarmate ik de laatste paar bochten nader. ‘Er is een reden waarom de bazen haar willen. Mijn stukje broederlijk advies? Leg je erbij neer en zoek iemand anders om te neuken. Als die beruchte zelfbeheersing van jou alleen al in haar richting flikkert –’

‘Dat zou ik nóóit doen,’ werpt Xaden tegen, met een stem als dodelijk ijs.

Mijn hartslag verdubbelt en ik sta stil, net voor de laatste buiging van de trap, en blijf uit het zicht. Jack heeft het over mij.

‘Zelfs jij hebt niets te zeggen over welke delen ze eerst van ons afpakken, Riorson.’ Jack lacht. ‘Maar ik spreek uit persoonlijke ervaring: de zelfbeheersing verdwijnt het vlugst. Kijk maar naar jezelf: pas gevoed aan de bron en nu al hierbeneden, wanhopig op zoek naar een remedie. Je zult een fout begaan, en naderhand... Nou, laten we maar zeggen dat het zilveren haar waar je zo verzot op bent, even grijs zal zijn als de rest van haar, en die dunne rekrutringen in je ogen gaan niet maar een paar dagen mee – die zijn blijvend.’

‘Dat gaat niet gebeuren.’ Xaden spuwt elk woord eruit.

‘Je kunt haar zelf afleveren.’ De ketenen rammelen. ‘Of je kunt me hieruit laten en dan doen we het samen. Wie weet, misschien laten ze haar wel in

leven, gewoon om jou aan het lijntje te houden totdat je een asim wordt en haar helemaal bent vergeten.’

‘Val dood.’

Ik bal mijn handen tot vuisten. Jack weet dat Xaden krachten heeft afgetapt. Hij zal het vertellen aan de eerste persoon die hem ondervraagt, en dan wordt Xaden gearresteerd. Het duizelt me als het tweetal enkele meters verderop begint te ruziën. Hun woorden vervagen in de wervelwind van mijn gedachten. Goden, ik ben Xaden nog kwijt voordat ik het...

Dat kan niet. Het mag niet. Ik weiger hem kwijt te raken, dat hij zichzelf kwijtraakt.

De angst vecht zich naar boven en ik smoor hem in de kiem, ontzeg hem de lucht om te ademen of te groeien. Het enige wat sterker is dan de krachten die in mijn binnenste op de loer liggen, is het voornemen dat mijn ruggengraat doet verstijven.

Xaden is van mij. Mijn hart, mijn ziel, mijn alles. Hij heeft afgetapt van de aarde om mij te redden, en ik zal de hele wereld afzoeken tot ik een manier heb gevonden om hem op mijn beurt te redden. Zelfs als ik moet onderhandelen met Tecarus om toegang te krijgen tot elk boek over dit verdomde Continent, of duistere aanwenders moet vangen om ze stuk voor stuk te ondervragen, ik moet en zal een remedie vinden.

‘Wij gaan een remedie vinden,’ belooft Andarna. *‘We gaan eerst alle makkelijker opties langs, maar als ik gelijk heb en ik op de een of andere manier die venin per ongeluk veranderde toen mijn schubben anders werden, dan zou de rest van mijn soort moeten weten hoe je die tactiek meester wordt. Hoe we hém kunnen veranderen. Hém kunnen genezen.’*

Mijn ademhaling hapert door de mogelijkheid, de prijs. *‘Ook als je gelijk hebt, gebruik ik jou niet –’*

‘Ik wil mijn familie vinden. Jij weet ook dat het bevel om mijn soort op te sporen eraan zit te komen nu jouw leiders weten wat ik ben. Laten we het doen op onze voorwaarden en voor onze eigen doeleinden.’ Haar toon klinkt feller. *‘Laten we elk mogelijk spoor naar een remedie volgen.’*

Ze heeft gelijk. *‘Elk mogelijk spoor kan inhouden dat we een paar wetten moeten overtreden.’*

‘Draken zijn niet onderworpen aan de wetten van mensen,’ brengt ze ertegen in op een toon die me aan Tairn doet denken. *‘En als mijn gebondene, als Tairns rijder, ben jij er ook niet meer aan onderworpen.’*

'Rebelse puber,' mompel ik, en ik vorm een zestal plannen, waarvan de helft misschien wel kan werken. Zelfs al ben ik hun rijder, er zijn toch een paar misdaden waarbij de uitvoering aan mij toekomt... en aan degenen die ik genoeg vertrouwen om erbij te betrekken. Ik knik tegen mezelf en aanvaard het risico, in ieder geval voor mezelf.

'Je zult weer geheimen moeten houden,' waarschuwt Andarna.

'Alleen voor zover ze Xaden beschermen.' Wat op dit moment inhoudt dat ik voorkom dat Jack dit gesprek uit de doeken doet zonder hem daarbij te vermoorden, aangezien we ons geen klopjacht kunnen veroorloven die met de dood van onze enige gevangene gepaard zou gaan.

'Weet je zeker dat ik niet aan Cuir of Chradh moet vragen -'

'Nee.' Ik begin de trap af te lopen. Er is maar één iemand naast Bodhi en Garrick bij wie ik ervan op aan kan dat die Xadens belangen voorop heeft staan, maar één persoon die de volledige waarheid mag weten. *'Zeg tegen Glane dat ik Imogen nodig heb.'*

~~Ik ga niet sterven vandaag.~~
Ik ga hem redden.

–

Violet Sorrengails persoonlijke toevoeging aan Het boek van Brennan

HOOFDSTUK 1

Twee weken later

Het zou een schending van de Codex moeten zijn om in januari te vliegen. Met deze loeiende storm en mijn voortdurend aangeslagen vliegbril zie ik geen reet, terwijl we ons een weg door de laaiende sneeuwbus banen boven de bergen bij Basgiath. Hopelijk hebben we het ergste bijna gehad. Ik pak met gehandschoende handen de zadelknop en houd stevig vast.

‘Het zou niet zo handig zijn om vandaag te sterven,’ zeg ik via het mentale pad dat mij met Tairn en Andarna verbindt. *‘Tenzij je me weg wilt houden bij het Senarium vanmiddag?’* Ik heb meer dan een week moeten wachten op het als uitnodiging verkapte bevel van de koningsraad, maar het is een begrijpelijke vertraging, aangezien dit de vierde dag is van hun historische vredesonderhandelingen die op de campus plaatsvinden. Poromiel heeft openlijk verklaard dat ze er na de zevende dag de brui aan geven als ze niet tot een overeenkomst kunnen komen, en het ziet er niet goed uit. Ik hoop alleen wel dat ze in een prettige bui zijn als ik er aankom.

‘Wil je die vergadering van je nog halen? Zorg dan dat je niet meer valt,’ werpt Tairn tegen.

‘Ik zeg het nog één keer, ik was er niet af gevallen,’ stel ik. *‘Ik was eraf gesprongen om Sawyer te helpen –’*

‘Breek me de bek niet open.’

‘Je moet mij toch een keer aan de patrouilles laten meedoen,’ onderbreekt Andarna ons vanuit de warmte en veiligheid van de Vale.

‘Het is niet veilig,’ herhaalt Tairn voor waarschijnlijk de honderdste keer. *‘Er is het weer, en we jagen op duistere aanwenders; het is geen pleziervlucht.’*

'Jij kunt nu beter niet vliegen,' stem ik ermee in, zoekend naar enig teken van Ridoc en Aotrom, maar er zijn enkel witte muren. Mijn borst trekt samen. Hoe krijgt iemand het in deze puinzooi voor elkaar ook maar iets van de topografie of onze squadronleden te zien, laat staan een duistere aanwender tientallen meters onder ons? Ik kan me niet herinneren dat er ooit vreselijkere stormen zijn geweest dan die de afgelopen twee weken het oorlogscollege hebben toegetakeld, maar zonder...

Mam. Het verdriet zet de topjes van haar messcherpe klauwen in mijn borst. Ik hef mijn gezicht om de stekende pijn van de sneeuw tegen de bovenkant van mijn wangen te voelen en focus me op wat dan ook om te blijven ademhalen, te blijven bewegen. Ik rouw later wel, altijd later wel.

'Het is maar een vlugge patrouille,' zeurt Andarna, waardoor ik opschrik uit mijn gedachten. *'Ik heb de oefening nodig. Wie weet wat voor weer we tegenkomen als we straks naar mijn soort op zoek gaan?'*

'Vlugge patrouilles' kunnen dodelijk zijn, en ik ga geen redenen bedenken om Andarna's vuurtheorie uit te testen. Duistere aanwenders mogen dan maar beperkte krachten hebben binnen de schilden, maar het zijn nog steeds dodelijke vechters. Zij die na afloop van het gevecht niet waren gevluht, hebben verrassingsaanvallen gebruikt om meerdere namen aan de dodenrol toe te voegen. De eerste Wing, de Derde Wing en onze eigen Sectie Klauwen hebben verloren geleden.

'Oefen maar met het gelijkmatig verspreiden van de magie die ervoor nodig is om gedurende het vliegen al je ledematen warm te houden, want jouw vleugels houden het gewicht van dit ijs niet,' gromt Tairn door de vallende sneeuw heen.

'Jouw vleugels houden het gewicht van dit ijs niet,' praat Andarna hem spottend na. *'Maar die van jou kunnen op wonderbaarlijke wijze toch het gewicht van jouw ego houden.'*

'Ga op zoek naar een schaap en laat de volwassenen hun werk doen.' Tairns spieren verschuiven lichtjes onder me in een bekend patroon. Ik buig naar voren voor zover het zadel dat toelaat en bereid me voor op een duikvlucht.

Mijn maag stijgt naar mijn keel als zijn vleugels dichtklappen en we naar beneden schieten, recht door de storm. De wind trekt aan de capuchon van mijn wintervliegoutfit en de leren riem van mijn zadel snijdt in mijn bevroren dijbenen, terwijl ik tot Zihnal bid dat er recht onder ons geen bergtop is.

Tairn gaat horizontaal vliegen en mijn maag komt tot rust. Ik schuif mijn vliegbril naar mijn voorhoofd, knipper vlug met mijn ogen en kijk naar rechts. Op lagere hoogte is de storm minder heftig, waardoor ik zodanig beter zicht heb dat ik de rotsachtige bergrug net boven het vluchtveld zie.

'Ziet er leeg uit.' Mijn ogen beginnen te tranen van de inbeukende wind en sneeuw die eerder aanvoelt als kleine ijsprojectieltjes dan vlokken. Ik maak mijn glazen schoon met de suède vingertoppen van mijn handschoenen voordat ik de bril weer voor mijn ogen trek.

'Mee eens. Zodra we hetzelfde van Feirge en Cruth horen, zijn we klaar voor vandaag,' broemt hij.

'Je zegt het alsof het slecht is dat we al drie dagen achter elkaar geen vijand zijn tegengekomen.' Misschien hebben we ze echt allemaal gevangen en gedood. De cadetten hebben samen eenendertig venin afgemaakt in het gebied rondom Basgiath, terwijl onze professoren de rest van de provincie aan het uitkammen zijn. Het zouden er echter tweeëndertig worden als iemand ook maar vermoedt dat er zich een onder ons bevindt, ondanks dat hij wel degene is die er zeventien van heeft uitgeschakeld.

'Het is niet echt een troost dat het zo stil -' De wind slaat met een klap over ons heen en Tairn rukt zijn kop naar boven. Mijn hoofd volgt onmiddellijk zijn voorbeeld.

O nee.

Geen wind. Vleugels.

Aotroms klauwen zijn het enige wat ik zie en mijn hart wordt gegrepen door paniek. Hij valt neer uit de storm en komt recht op ons af.

'Tairn!' roep ik, maar hij maakt al een rolbeweging naar links en we schieten uit de weg.

De wereld draait; lucht en land verwisselen tweemaal in een misselijkmakende dans van plek, waarna Tairn zijn vleugels in één schokkende beweging uitstrekt. De manoeuvre brengt een barst in de twee centimeter dikke laag ijs op de voorste rand van zijn vleugels en er vallen brokken naar beneden.

Ik hap vol maar bibberig naar adem wanneer Tairn met maximale kracht met zijn vleugels slaat, in luttele seconden tientallen meters in hoogte stijgt en regelrecht op de Bruine Zwaardstaart afgaat die zich met Ridoc heeft gebonden.

Woede verschroeit de lucht in mijn longen. Tairns emoties overstelpen

mijn systeem voor een hartslag, waarna ik meteen mijn mentale blokkades neer ram om het ergste van wat er door de band heen stroomt te dempen.

‘Niet doen!’ roep ik door de wind als we aan Aotroms linkerzijde uitkomen, maar net als altijd doet Tairn gewoon wat hij maar wil, en schijnbaar enkele centimeters voor Aotroms kop klappt hij met volle kracht zijn kaken dicht. ‘Het was toch duidelijk een ongeluk!’ Dat normaal gesproken kan worden voorkomen door drakencommunicatie.

De kleinere Bruine Zwaardstaart krijst als Tairn zijn waarschuwing herhaalt. Aotrom strekt zijn keel naar hem ter aanduiding dat hij zich overgeeft.

Ridoc kijkt mijn kant op door de sneeuwstrook en steekt zijn handen op, maar ik betwijfel of hij mijn verontschuldigende schouderophalen nog heeft gezien voordat Aotrom zuidwaarts naar het vluchtveld wegschiet.

Blijkbaar hebben Feirge en Rhi zich gemeld.

‘*Was dat nou echt nodig?*’ Ik laat mijn blokkades zakken en Tairn en Andarna’s banden komen weer met volle kracht naar binnen stromen, maar het glinsterende pad dat naar Xaden leidt wordt nog steeds geblokkeerd, gedempt door slechts een echo van zijn gebruikelijke aanwezigheid. Het verlies van deze constante verbinding is klote, maar hij vertrouwt zichzelf niet, of wat hij denkt dat hij gaat worden, om deze al te openen.

‘Ja,’ antwoordt Tairn, op een manier waaruit blijkt dat hij dat ene woordje afdoende vindt.

‘*Jij bent bijna twee keer zo groot als hij en het was toch duidelijk een ongeluk,*’ herhaal ik, terwijl we snel naar het vluchtveld afdalen. De sneeuw op de grond van de bergkloof is platgetrapt tot een modderige reeks paden vanwege de constante patrouilles die de tweede- en derdejaars uitvoeren.

‘*Het was nalatig, en een tweeëntwintigjarige draak zou beter moeten weten dan dat hij zichzelf afsluit van zijn bende, alleen maar omdat hij ruzie heeft met zijn rijder,*’ bromt Tairn en zijn woede neemt af tot een gepruttel als Aotrom neerkomt naast Rhi’s Groene Dolkstaart, Feirge.

Tairns klauwen slaan in de bevroren grond links van Aotrom en de plotselinge landing laat elk bot in mijn lichaam trillen als een geluide bel. Pijn ontploft over mijn ruggengraat en mijn onderrug vangt de klap grotendeels op. Ik adem door het ergste heen, aanvaard de rest ervan en ga weer door. ‘*Nou, dat was nog eens elegant.*’ Ik ruk mijn vliegbril van mijn voorhoofd.

‘Dan vlieg jij de volgende keer.’ Hij schudt zich uit als een natte hond en ik houd mijn handen voor mijn gezicht als er ijs en sneeuw van zijn schubben af vliegt.

Ik trek aan de leren riem van mijn zadel zodra hij stilstaat, maar de gesp blijft hangen aan de kartelige rij slechte hechtingen die ik na het gevecht mezelf heb toegebracht, en een ervan schiet los. *‘Verdomme. Dat zou nooit zijn gebeurd als je Xaden het had laten opknappen.’* Ik dwing mijn lichaam uit het zadel te komen en negeer hoe mijn door de kou verkrampte gewrichten pijnlijk in opstand komen als ik me langs het ijzige patroon van stekels en schubben begeef dat ik even goed ken als mijn broekzak.

‘De Duistere heeft hem ook niet gemaakt,’ reageert Tairn.

‘Noem hem niet zo.’ Mijn knie begeeft het. Ik steek mijn armen uit om mijn evenwicht te houden en vervloek mijn gewrichten als ik Tairns schouder bereik. Na een uur in deze temperaturen in het zadel te hebben gezeten is een pisnijdige knie niet niks; ik heb geluk dat mijn heupen nog steeds roteren.

‘Ontken de waarheid niet.’ Tairn benadrukt ieder woord van zijn verdomde bevel. Ik vermijd een ijsplasje als ik me klaarmaak om af te stijgen. *‘Zijn ziel is niet meer de zijne.’*

‘Dat is wel een beetje dramatisch.’ Ik ga niet opnieuw deze discussie aan. *‘Zijn ogen zijn weer normaal –’*

‘Dat soort krachten zijn verslavend. Dat weet jij ook, anders zou je ’s nachts niet doen alsof je slaapt.’ Hij draait zijn nek op een manier die me aan een slang doet denken en richt zijn gouden, starende ogen op mij.

‘Ik slaap wel.’ Het is niet helemaal gelogen, maar toch zeker tijd om van onderwerp te veranderen. *‘Wilde je alleen maar dat ik mijn zadel repareerde om mij een lesje te kunnen leren?’* Mijn kont komt in opstand tegen de schubben op Tairns poot als ik eroverheen glijd en in een verse voethoge laag sneeuw beland. *‘Of omdat je Xaden niet meer met mijn uitrusting vertrouwt?’*

‘Ja.’ Tairn heft zijn kop ver boven mijn hoofd en spuwt een vuurstroom over zijn vleugel om het overgebleven ijs eraf te smelten. Ik draai me weg van de warme golf die in pijnlijk contrast staat met mijn lichaamstemperatuur.

‘Tairn...’ Ik zoek naar woorden en kijk naar hem omhoog. *‘Ik moet vóór deze vergadering weten aan welke kant jij staat. Met of zonder goedkeuring’*

van de Emphyrean, ik kan dit niet allemaal zonder jou.'

'Je bedoelt of ik je steun bij de ontelbare manieren waarop jij de dood in de ogen wilt gaan kijken om iemand te genezen die de verlossing voorbij is?'
Hij draait weer met zijn kop in mijn richting.

De spanning knettert door Andarna's band.

'Hij is niet...' Ik laat dit ene discussiepunt voor wat het is, aangezien de rest klopt als een bus. *'In principe, ja.'*

Hij gromt diep in zijn borst. *'Ik vlieg zonder mijn vleugels te verwarmen ter voorbereiding op het dragen van zwaardere gewichten op langere afstand. Is dat geen antwoord op je vraag?'*

Hij bedoelt Andarna. Opluchting stroomt uit mijn lippen als ik vlug uitadem. *'Dank je wel.'*

Er komen golvende stoomwolken uit zijn neusgaten. *'Maar je moet mijn onverzettelijke steun aan jou, mijn paringspartner en Andarna niet ten onrechte opvatten als ook maar enige vorm van vertrouwen in hém.'* Tairn heft zijn kop, wat het einde van het gesprek aangeeft.

'Begrepen.' Dat gezegd hebbende stap ik zwoegend naar het vertrapte pad, waar Rhi en Quinn staan te wachten. Ridoc loopt met een grote boog om Tairn heen en doet rechts van mij hetzelfde. Mijn nagenoeg gevoelloze, gehandschoende vingers frunniken aan de drie knopen aan de zijkant van de capuchon van mijn wintervliegoutfit, en het met bont gevoerde materiaal komt los van mijn neus en mond als ik bij hen ben. *'Alles goed op jullie route?'*

Rhi en Quinn zien er koud maar ongedeed uit, godenzijdank.

'Nog steeds... alarmerend normaal. We zijn niets zorgwekkends tegengekomen. In de wyvern-vuurkuil liggen ook nog steeds alleen maar as en botten.' Rhi haalt een handje sneeuw van de zoom van haar capuchon en trekt die dan weer over haar zwarte vlechtjes op schouderlengte.

'We konden de laatste tien minuten geen reet meer zien, meer niet.' Ridoc duwt zijn gehandschoende hand in zijn haar en de sneeuwvlokjes glijden van zijn bruine wangen zonder te smelten.

'Jij bent in ieder geval nog een ijsaanwender.' Ik gebaar naar zijn irritant sneeuwvlokjesvrije gezicht.

Quinn trekt haar blonde krullen bij elkaar in een snelle knot. *'Jij kunt misschien ook warm blijven door aan te wenden.'*

'Ik ga het risico niet nemen als ik niet kan zien waar ik dan misschien

insla.’ Vooral aangezien ik mijn enige geleider in de strijd ben kwijtgeraakt. Ik werp een blik op Ridoc op het moment dat achter hem een rij draken uit onze Sectie Staart opstijgt. ‘Waarover had je eigenlijk ruzie met Aotrom?’

‘Sorry daarvoor.’ Ridoc krimpt ineen en verlaagt zijn stem. ‘Hij wil naar huis, terug naar Aretia. Zegt dat we van daaruit de zoektocht naar het zevende ras kunnen opstarten.’

Rhi knikt en Quinn perst haar lippen in een strakke lijn op elkaar.

‘Ja, ik snap het wel,’ zeg ik. Het is een veel gedeelde mening onder de bende. Ze staan hier niet bepaald om ons te springen. De eensgezindheid tussen Navarriaanse en Aretiaanse ridders was luttele uren na het einde van de strijd al afgebrokkeld. ‘Maar een bondgenootschap dat Poromielse burgers kan redden is alleen mogelijk als wij hier blijven. Voorlopig in ieder geval.’

Daar komt nog bij dat Xaden erop staat dat we blijven.

‘Hij blijft omdat Navarre’s schilden jóú tegen hém beschermen.’ Tairn spuwt nog een vuurstroom naar buiten als ik hem negeer, om zijn linkervleugel te verwarmen, en hurkt dan neer alvorens met de anderen de lucht in te springen.

De binnenplaats is vrijwel leeg als we daar uitkomen via de tunnel die onder de berggrug loopt die het trainingsterrein ervan afscheidt. Recht vooruit ligt er een laagje sneeuw op het slaapzalengebouw, op de centraal gelegen rotonde die de kwartierconstructies verbindt en links daarvan op alle daken van de academische vleugel, behalve het meest zuidelijke, waar in de hoogste geschutturen Maleks vuur fel brandt en de bezittingen van onze doden verslindt, zoals hij vereist.

Misschien vervloekt de god van de dood me wel omdat ik de persoonlijke dagboeken van mijn moeder houd, maar mochten we elkaar ooit ontmoeten, dan heb ik sowieso nog een goed woordje met hem te spreken.

‘Breng je verslag uit,’ beveelt Aura Beinhaven vanaf het podium links van ons, waar ze naast Ewan Faber staat, de gezette, zuur kijkende wingleider van het weinige wat er nog van Navarre’s Vierde Wing over is.

‘O, mooi, jullie zijn weer heelhuids terug.’ Ewans stem druipt van het sarcasme. Hij slaat zijn armen over elkaar en er valt sneeuw van zijn brede schouders. ‘We maakten ons al zo’n zorgen.’

‘Die lul was nog maar amper een squadronleider in Klauwen toen we terugkwamen,’ mompelt Ridoc.

‘Niets te melden vanochtend,’ antwoordt Rhiannon. Aura knikt maar neemt niet de moeite om wat te zeggen. ‘Nog nieuws vanuit het front?’

Mijn maag trekt samen. Het gebrek aan informatie is een kwelling.

‘Niks wat ik ga delen met een stelletje deserteurs,’ antwoordt Aura.

O, ze kan doodvallen.

‘Een stelletje deserteurs dat jouw reet heeft gered!’ Quinn steekt haar middelvinger op als we hen voorbijlopen. Onze laarzen knarsen op het met sneeuw bedekte grind. ‘Navarriaanse ridders, Aretiaanse ridders... We kunnen zo niet functioneren,’ zegt ze zachtjes tegen de groep. ‘Als ze óns al niet willen accepteren, maken de vliegers geen schijn van kans.’

Ik knik instemmend. Mira werkt momenteel aan deze kwestie. Niet dat de leiding dat weet of zal toestaan dat we gebruikmaken van wat zij te weten komt, zelfs als het de onderhandelingen ten goede komt. Arrogante klootzakken.

‘Devera en Kaori zullen een dezer dagen terugkomen. Zij zullen de commandostructuur op orde brengen zodra de vorsten een verdrag hebben neergepend dat ons hopelijk gratie verleent omdat we überhaupt waren vertrokken.’ Rhi houdt haar hoofd scheef als Imogen recht voor ons uit de rotonde uit loopt. Haar roze haar valt lichtjes tegen haar jukbeen als ze de stenen trap af stapt. ‘Cardulo, je hebt je patrouille gemist.’

‘Ik was door luitenant Tavis ergens anders ingedeeld,’ legt Imogen uit, die geen seconde aarzelt als ze onze kant op komt. Haar blik schiet naar mij. ‘Sorregail, ik moet je spreken.’

Ik knik. Zij stond op Xaden-wacht.

‘Zorg dat je morgen aanwezig bent.’ Rhi loopt Imogen voorbij met de andere twee, staat dan halverwege de trap stil en werpt een blik over haar schouder als de anderen naar binnen gaan. ‘Wacht. Hoort Mira vandaag niet terug te zijn?’

‘Morgen.’ Angst knoopt een keurig strikje om mijn keel en trekt. Een plan bedenken is één ding, maar het uitvoeren is een ander verhaal, vooral als dit als gevolg heeft dat de mensen van wie ik hou verraders worden... alweer.

‘Elk mogelijk spoor,’ zegt Andarna ter herinnering.

‘Elk mogelijk spoor,’ herhaal ik als een soort mantra en ik recht mijn schouders.

‘Prima.’ Er breekt een trage glimlach uit op Rhi’s gezicht. ‘Wij zijn in de

ziekenboeg als jullie klaar zijn,' belooft ze en ze loopt de overige treden op naar de rotonde.

'Heb je de tweedejaars verteld waar Mira mee bezig is?' fluistert Imogen op een felle, beschuldigende toon.

'Alleen de ridders,' werp ik even zachtjes terug. 'Als wij worden betrappt, is dat verraad, maar als de vliegers betrappt worden...'

'Wordt het oorlog,' Imogen maakt mijn zin af.

'Ridoc, heb jij deze deur dichtgevroren?' roept Rhi bovenaan de trap. Ze trekt met haar volledige lichaamsgewicht aan de deurklink van de rotonde alvorens door de parallelle deur links van haar te benen. 'Kom hierheen om hem los te maken, en wel nú!'

'Juist. Het was een prima keuze om het hun te vertellen.' Imogen wrijft over haar neusbrug, terwijl Ridoc vanuit de rotonde een hysterische lach laat horen. 'Jullie vieren zijn zo onuitstaanbaar lastig. We mogen van een wonder spreken als we dit voor elkaar weten te krijgen zonder geëxecuteerd te worden.'

'Jij hoeft er niet aan mee te doen.' Ik staar haar langdurig aan op een manier waar ik achttien maanden geleden alleen van had kunnen dromen. 'Ik doe het met of zonder jouw hulp.'

'Zijn we in een vinnige bui vandaag?' Een van haar mondhoeken krult omhoog. 'Relax. Zolang Mira een plan bedankt, doe ik natuurlijk mee.'

'Zij weet niet wat falen is.'

'Daar kan ik inkomen.' Er waait sneeuw langs onze gezichten en Imogens ogen verharderen. 'Maar zeg alsjeblieft dat je jouw onbevreesde viertal niet álles hebt verteld over waarom we dit doen.'

'Natuurlijk niet.' Ik stop mijn handschoenen in mijn broekzak. 'Hij is nog steeds pissig dat ik "jou belast" met informatie.'

'Dan moest hij maar eens een keer ophouden met al die rotzooi waar niemand van mag weten.' Ze wrijft haar handen over elkaar tegen de kou en volgt mij de trap op. 'Luister, ik wilde je alleen maar even spreken omdat Garrick, Bodhi en ik het erover hebben gehad -'

'Zonder mij?' Mijn rug verstrakt.

'Over jou,' verheldert ze zonder schuldgevoel.

'Nog beter.' Ik steek mijn hand uit naar de deur.

'We hebben besloten dat jullie je slaapkamerregeling moeten herzien.'

Mijn greep om de klink verstrakt en ik overweeg de deur in haar gezicht

dicht te rammen. ‘En ik heb besloten dat jullie allemaal kunnen oprotten. Ik vlucht niet voor hem. Zelfs op momenten dat hij de controle kwijt is, heeft hij mij nooit pijn gedaan. Dat doet hij ook niet.’

‘Ik had al tegen ze gezegd dat je dat zou zeggen, maar kijk er niet verbaasd van op als ze het blijven vragen. Fijn om te weten dat je nog steeds voorspelbaar bent, ook als Riorson dat niet is.’

‘Hoe ging het vanochtend met hem?’ De hitte raast over mijn gezicht als we de lege rotonde op lopen en ik duw mijn capuchon naar achteren. Zonder lessen, formatie of enige vaste regeling staat de academische vleugel er dan misschien verlaten bij, maar de studieruimte en de aula zitten propvol doelloze, bezorgde, onrustige cadetten die hun volgende patrouille hopen te overleven en eropuit zijn hun frustraties op een ander af te reageren. Ieder van ons zou een móórd plegen voor een Gevechtsevaluatie.

‘Even nors en koppig als altijd,’ antwoordt Imogen. We slaan af naar de slaapvertrekken en verstommen als we een groepje boos starende tweedejaars uit de Eerste Wing voorbijlopen, waaronder Caroline Ashton, wat inhoudt dat de waarheidszeggers haar vrijuit hebben laten gaan. Gelukkig voor ons is de neerwaartse trap naar het Genezerskwartier heerlijk leeg. ‘Ben je van plan hem te vertellen waar we mee bezig zijn?’

‘Hij weet dat we eropuit worden gestuurd om Andarna’s soort te vinden. Wat de rest betreft? Hij wil het niet weten.’ Ik knik naar een paar naderende Aretiaanse ridders uit de Derde Wing als we de tunnels bereiken maar wacht met spreken tot we buiten gehoorsafstand zijn. ‘Hij is er bang voor onbedoeld een informatiek te worden, wat belachelijk is, maar ik respecteer zijn wensen.’

‘Ik kan niet wachten tot hij erachter komt dat jij je eigen rebellie gaat leiden.’ Ze grijnst terwijl we over de overdekte brug naar het Genezerskwartier lopen.

‘Het is geen rebellie en ik ga niet... leiden.’ Xaden, Dain, Rhi, dat zijn leiders. Zij inspireren en geven bevelen in het belang van hun eenheid. Ik doe gewoon wat er ook voor nodig is om Xaden te redden.

‘Ook niet de missie om Andarna’s soort te vinden?’ Ze gooit de deur naar het Genezerskwartier open en ik volg haar naar binnen.

‘Dat is anders en ik ben niet zozeer een leider maar degene die een leider uitkiest. Hopelijk.’ Ik werp een blik in de rommelige tunnel, voorbij de rustig slapende patiënten die merendeels in het infanterieblauw zijn gekleed,

en zie een groepje scribenten met capuchons zich tussen hen bewegen, ongetwijfeld om nog meer accurate verslagen van de strijd te verzamelen. ‘Klinkt hetzelfde, maar dat is het niet.’

‘Juist.’ Het woordje druipt van het sarcasme. ‘Nou, de boodschap is overgebracht, dus ik ben klaar met dit gesprek. Laat het me maar weten als Mira terug is.’ Ze loopt weg naar de hoofdcampus. ‘Doe Sawyer de groetjes van me en succes vanmiddag!’

‘Dank je,’ roep ik haar achterna en ik draai me naar de ziekenboeg. De geuren van kruiden en metaal slaan tegen mijn longen als ik door de dubbele deuren naar binnen loop. Ik zwaai rechts van me naar Trager, een van de tot genezer opgeleide vliegers die hun best doen om te helpen waar mogelijk.

Hij knikt terug terwijl hij naast het bed van een patiënt staat en pakt naald en draad.

Ik ga vlug naar de dichtstbijzijnde hoek, om de genezers uit de weg te gaan die haastig op en neer lopen naar de rijen vol bedden met gewonden erop, die elk worden omheind door gordijnen.

Ik hoor Ridocs lach als ik het laatste bed nader. De lichtblauwe gordijnen zijn bij elkaar geknoopt, waarachter een stapel in de hoek neergesmeten wintervliegjacks ligt en alle andere tweedejaars uit ons squadron bij elkaar gepropt om Sawyers bed heen staan.

‘Overdrijf niet zo,’ zegt Rhiannon. Ze zit op de houten stoel bij Sawyers hoofd en zwaait met haar vinger naar Ridoc, die op het bed zit, op de plek waar het onderbeen van ons squadronlid ooit zat. ‘Ik heb ze gewoon laten weten dat die tafel van ons squadron was en dat zij maar gewoon –’

‘Hun laffe reten terug moesten verplaatsen naar de Eerste Wing waar ze ook thuishoren.’ Ridoc maakt de zin voor haar af met weer een lach.

‘Dat heb je niet echt gezegd.’ Een van Sawyers mondhoeken krult omhoog, maar het is verre van een echte glimlach.

‘Jawel.’ Ik let goed op dat ik niet op Cats uitgestrekte benen op de vloer naast Maren stap als ik de krappe ruimte in ga, mijn vliegjack losknoop en dat boven op de stapel gooi.

‘Rijders raken gekwetst door de vreemdste dingen.’ Cat trekt een donkere wenkbrauw op en bladert door Markhams geschiedenislesboek. ‘Wij hebben wel grotere problemen dan tafeltjes.’

‘Klopt.’ Maren knikt en vlecht haar donkerbruine haar met vier strengen.

‘Hoe ging de patrouille eigenlijk?’ Sawyer verschuift zich zonder iemands hulp om wat rechter te zitten.

‘Rustig,’ antwoordt Ridoc. ‘Ik begin te denken dat we ze allemaal al hebben.’

‘Of dat ze zijn gevlucht,’ zegt Sawyer peinzend en het licht in zijn ogen vervaagt. ‘Binnenkort moeten jullie ze opsporen.’

‘Pas als wij zijn afgestudeerd.’ Rhi slaat haar benen over elkaar. ‘Ze sturen geen cadetten de grenzen over.’

‘Behalve Violet natuurlijk, die op zoek gaat naar het zevende ras zodat wij deze oorlog kunnen winnen.’ Ridoc werpt met een verwaande grijns een blik in mijn richting. ‘Geen zorgen, ik houd haar wel veilig.’

Ik weet niet of hij dat plagend of serieus bedoelt.

Cat snuift en slaat weer een bladzijde om. ‘Alsof ze jullie laten gaan? Ik wed dat alleen officieren mogen.’

‘Echt niet.’ Ridoc schudt zijn hoofd. ‘Het is haar draak, haar regels. Toch, Vi?’

Elk hoofd draait in mijn richting. ‘Indien ze ons de bevelen geven, zal ik ze een lijst met betrouwbare mensen geven die mee kunnen.’ Een lijst waar zoveel herziende versies van bestaan, dat ik niet eens zeker weet of ik wel de juiste voor me heb.

‘Je moet gewoon het squadron meenemen,’ stelt Sawyer voor. ‘We werken het beste als team.’ Hij snuift. ‘Wie houd ik voor de gek. Jullie werken het beste als team. Ik kan maar amper een trap op lopen.’ Hij knikt naar de krukken naast zijn bed.

‘Jij hoort nog steeds bij het team. Hydrateer.’ Rhi steekt haar hand uit naar het nachtkastje, boven een briefje in een handschrift dat eruitziet als dat van Jesinia, om een tinnen beker te pakken.

‘Ik kan mijn been niet laten teruggroeien met water.’ Sawyer neemt de beker aan en het metalen handvat sist en vormt zich naar zijn vingers. Hij kijkt omhoog naar mij. ‘Ik weet dat dat nogal kloterig klinkt nadat jij je moeder bent verloren –’

‘Pijn is geen competitie,’ verzeker ik hem. ‘Er is altijd genoeg voor iedereen.’

Hij zucht. ‘Kolonel Chandlyr is hier geweest.’

Mijn maag voelt hol. ‘De commandant van de gepensioneerde ridders?’ Sawyer knikt.

‘Wat?’ Ridoc slaat zijn armen over elkaar. ‘Tweedejaars gaan niet met pensioen. Dood? Ja. Met pensioen? Nee.’

‘Dat weet ik,’ begint Sawyer. ‘Het is gewoon –’

Er weerklinkt een schrille gil door de ziekenboeg, zo ijzingwekkend hoog dat die alleen is bestemd voor iets wat erger is dan pijn: doodsangst. De stilte die erop volgt verkilt me tot het bot en van de angst gaan de haartjes op de achterkant van mijn nek overeind staan. Ik trek twee van mijn dolken uit hun schede en draai mijn gezicht naar de dreiging.

‘Wat was dat?’ Ridoc glijdt van Sawyers bed en de anderen gaan achter me staan als ik bij het bed wegstap en me naar de openstaande ziekenboegdeuren draai.

‘Ze is dood!’ Een cadet in infanterieblauw uniform strompelt naar binnen en valt op handen en knieën neer. ‘Ze zijn allemáál dood!’

De grijze handafdruk op de zijkant van zijn nek is niet te missen.

Venin.

Mijn hart begeeft het. We hadden ze niet op patrouille gevonden – omdat ze hierbinnen zijn.

~~IK GA NIET STERVEN VANDAAG.~~ IK GA HEM REDDEN.

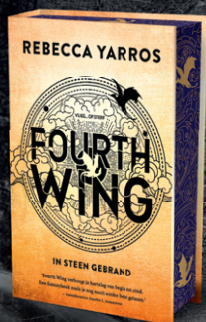
—

VIOLET SORRENGAILS PERSOONLIJKE TOEVOEGING AAN HET BOEK VAN BRENNAN

Na bijna achttien maanden op het Basgiath Oorlogscollege weet Violet Sorrengail dat er geen tijd meer is voor extra lessen of onzekerheid. Nu de strijd echt is begonnen en de vijanden zowel van buitenaf als binnenuit aanvallen, weet Violet niet meer wie ze nog kan vertrouwen. Ze moet op zoek naar bondgenoten die Navarre willen steunen. Dit zal elk beetje van haar verstand, geluk en kracht op de proef stellen, maar ze zal alles doen om te redden waar ze van houdt: haar draken, haar familie, haar thuis, en hém. Zelfs als dat betekent dat ze een geheim moet bewaren dat alles zou kunnen vernietigen.

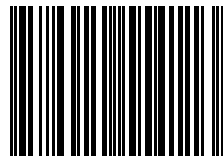
Rijders vluchten niet, ze vechten. Maar er komt een storm aan...
en niet iedereen zal die overleven.

Lees ook in de serie:

Z&K

www.zomerenkeuning.nl

9 789020 554113 >